

oma silmaga näinud! Kohhe selsama õhtul, kui fu olli tõusnud, tõttasin abbikasaga seltsis rahha augule; meie nessisime ja weddasime ühtepuhko ööd ja päwad kaks nädalad, ja sest et meil wantrib egga kārro ei olnud, teggi weddo meile suurt tuskā. Tõrkumata truuses aitas kallis Ermelina mul koor- mat kanda, kunni meie aega möda kõik kallist warra ühte sallapaisa kofko saime koggund, mis selle tar- beks otsego lodud olli.

„Wahhe aeal piddas miño issa iggapääw oma abbimeestega nõu, kudda kuningale otša tehha. Nende kolledad nõupiddamised peate allamal kuulda sama. Mässikāp ja Kriimsilm läkitasid kassowijaid iggale pole, kes neile inna eest sõamehhi piddid tingima. Messikāp lubbas ossa palga rahha ette maksta, kui rahwast rutto ulgaleste kofko tulles. Miño laddund issa ulkus tül aega melitawa firja- dega maad möda ümber, arwas warranduse weel maa al paigal ollema. Ei põlgand ta waewa egga wāssimust, waid tõrkis järko möda Allotaggose, Wirro-, Järwa-, Väne- ja Harjo ma läbbi, läks talwel ülle merre Hio maale ja Kurresare, kus roh- kest palgalisi leidis, sest et seal rahwast passemalt kui leiba kaswab. Suurwel tõttas ta Gēma-jõe kal- dale ndumeeste jure taggasi; ja ostas mõnda kān- sakat tükki juttustada, murrest, irmust ning wae- wast, mis temale juhtund; isseärranis olli tema üts- kord Sirtso soo peal kanges püssis olnud, kus kūt-

tid ja jahhi-koerad tedda tagga lihhotanud, et wae- waga ello ning kassoka nende käest peastis. Rõe- moga näitis tema abbimeestele kirjalehti, kuhho kēerahha tõutuse läbbi tingitud palgaliste nimed ülles olli pandud. Messikāppa südda olli selle sõnu- mi ülle rõemus. Kofko arwates leiti et kakssteist- kümme sadda Väne issanda wāpraid, tuggewa ter- rawa küündega suggolasi kofko pididi tulles; ni- samoti seisid kõik kassi, kārro ning määra suggu- wõssa Mässikāppa poolt. Kaup olli iggaühhega nõnda leppitud, et werand aasta palk kēerahhaks ette pididi maksetama; palgalised tõutasid omalt koh- halt essimese kutsmise peale kofko tulla. Täno Juma- lale, et jõudsin nende nõupiddamised tühjaks tehha! — Kui asjad üllemal rāgitud kombel korralist said sea- tud, tõttas miño issa sallamahti ülle wälja oma warra watama. Subba minnes teggid furwad mõt- ted ja murred tema meele nukraks; agga midda enam ta krapis, siblis ning otsis, sedda wāhemine leidis tema endist naudi. Mõnda olli kõik nähtud waew korraga tuulde läinud; kanges ingeahhas- tuses kippus ta meelt eitma.

„Agga kõige oole, tarkuse ja murrega ei jõud- nud ta ärrawidud warra enam kätte sada. Meele- pahhanduse ning abbi pärrast poos mo õnneto issa ennast ülesse; se kofle mällestus pinab ööd ja pä- wad miño inge! — Seddawisi saatsin, kuningale kasso püdes, nende furjad nõud tuulde ja lõppetasin